

Sygn. akt V.2 Ka 155/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Monika Machulec

w obecności Marcina Darmochwała Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Raciborzu

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2018 r.

sprawy: **K. P. /P./**

s. J. i K.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 191§ 1 kk, art. 157 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 5 grudnia 2017r. sygn. akt II K 520/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonego K. P. na rzecz oskarżycielki posiłkowej E. P. kwotę 840 zł (osiemset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 60,00 (sześćdziesiąt) złotych.

SSO Sławomir Klekocki

Sygn. akt V.2 Ka 155/18

UZASADNIENIE

K. P. został oskarżony o to, że :

1.w dniu 15 maja 2017r. w R. przy ul. (...) skierował groźbę bezprawną pozbawienia życia wobec E. P., w celu zmuszenia jej do zaniechania wejścia na teren ich wspólnej posesji, będącej przedmiotem podziału majątku, tj. o przestępstwo z art. 191 § 1 kk;

2.w dniu 22 maja 2017r. w R. przy ul. (...) poprzez celowe uderzenie przednim kołem roweru w nogi E. P. , spowodował u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci stłuczenia kolana prawego co naruszyło czynności narządów jej ciała na czas poniżej siedmiu dni, tj. o przestępstwo z art. 157 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Raciborzu na podstawie art. 66 § 1 i 2 kkk i i art. 67 § 1 kk postępowanie wobec oskarżonego K. P. o czyny z art. 191 § 1 kk i art. 157 § 2 kk warunkowo umorzył ustalając okres próby na 2 lata.

Na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 72 § 1 pkt 7a kk zobowiązał oskarżonego K. P. do powstrzymywania się od zbliżania do pokrzywdzonej E. P. na odległość nie mniejszą niż 4 metry.

Zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwotę 1200zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przygotowawczym i przed Sądem.

Na podstawie art. 629 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące wydatki w kwocie 120zł i opłatę w kwocie 100zł.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego K. P., który zaskarżył wyrok w całości i na podst. art. 438 pkt 1, 2 i 3 kk zarzucił :

1.błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę poprzez dowolne przyjęcie, że oskarżony swoim zachowaniem w dniu 15 maj 2017r. wyczerpał znamiona art. 191 § 1 kk mimo, iż z zebranego materiału dowodowego wynika, iż do tego zdarzenia doszło w wyniku prowokującego zachowania się „pokrzywdzonej” a słowa rzekomo wypowiedziane przez oskarżonego stanowić mogły „groźbę” mimo, iż nawet sama „pokrzywdzona” tego tak nie traktowała w chwili kiedy padły, oraz brak ustaleń w kierunku przepisu art. 25 kk albowiem postępowanie oskarżonego mieści się w dyspozycji § 1 tego przepisu;

2.obrazę przepisów postępowania , a mianowicie art. 17 § 1 ust. 3 kpk poprzez uznanie, że czyny oskarżonego w okolicznościach tej konkretnej sprawy oraz zachowanie się oskarżonego i jego ewentualna szkodliwość społeczna jest znikoma wobec ewidentnie złośliwego zachowania się „pokrzywdzonej”;

3.błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku w zakresie zarzutu opisanego w pkt II wyroku poprzez przyjęcie umyślności działania oskarżonego mimo, iż to „pokrzywdzona” dobiegła do roweru, który oskarżony usuwał z płotu czy bramy. Wskazując na powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na zasadzie art. 17 § 1 ust. 3 kpk chociaż po to by „pokrzywdzona” nauczyła się szanować normy prawa cywilnego i zaprzestała szukania okazji do prowokowania oskarżonego w stanie faktycznym sprawy powinien zapaść wyrok uniewinniający.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. Podniesiony przez obrońcę oskarżonego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych co do obu zarzucanych oskarżonemu czynów jest chybiony. Powyższe zarzuty byłyby zasadne jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach , które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody , na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki , którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Rozstrzygnięcia Sądu I instancji znajdują oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku całego postępowania (art. 410 kpk). Wnikliwe i obszerne pisemne motywy zaskarżonego wyroku uzasadniają twierdzenie, że ocena materiału dowodowego, dokonana przez sąd I instancji w pełni uwzględnia reguły wyrażone w art. 4 kpk, art. 5 kpk oraz art. 7 kpk. Wskazać należy, iż jest ona wszechstronna i obiektywna oraz, że nie narusza granic swobodnej oceny dowodów, pozostając w zgodzie z

zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Jeżeli chodzi o zdarzenie z dnia 15 maja 2017 r. to zeznania E. P. poparte zeznaniami świadka U. K. wskazują jednoznacznie, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona z art. 191 § 1 kk. Pokrzywdzona oraz w/w świadek zeznali, że oskarżony groził pokrzywdzonej zabójstwem jeżeli wejdzie na

posesję przy ul. (...) w R.. Odnośnie drugiego zarzutu z art. 157 § 2 kk to zeznania pokrzywdzonej E. P. poparte są nie tylko zeznaniami świadków J. P., J. Z. a także opinią sądowo lekarską lekarza biegłego sądowego. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona zarzucanych mu czynów. Nie trafny okazał się również jak wynika z treści uzasadnienia apelacji, że oskarżony działał w ramach art. 25 § 1 kk tj. obrony koniecznej. Zebrany w sprawie materiał dowodowy takiej sytuacji nie potwierdził. Tym samym zarzuty podniesione w apelacji mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Odnośnie zarzutu obrazy prawa procesowego co do oceny stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych oskarżonemu czynów, to wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego nie można uznać, że społeczna szkodliwość zarzucanych oskarżonemu czynów jest znikoma. Jak słusznie stwierdził w swoim uzasadnieniu sąd I instancji oskarżony jest osobą dorosłą i powinien zachowywać się zgodnie z normą prawną i przewidywać konsekwencje swojego zachowania. Sąd rejonowy oceniając zachowanie oskarżonego, jego winę miał na uwadze to, że strony są mocno skonfliktowane, toczy się od kilku lat sprawa o podział majątku. Te wszystkie okoliczności sąd I instancji wziął pod uwagę i dlatego uznał, że stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego czynów nie jest znaczny. W konsekwencji sąd rejonowy warunkowo umorzył postępowanie karne na okres próby dwóch lat. Sąd odwoławczy w pełni podziela ocenę stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych oskarżonemu czynów dokonaną przez sąd I instancji. Dolegliwość tej kary zdaniem sądu odwoławczego nie przekracza stopnia winy oskarżonego i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, nie dzieląc przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk.

SSO Sławomir Klekocki